

Esed Rejimiyle Normalleşmek Cürümlerine Ortak Olmaktır

Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Beşşar Esed ile görüşüp görüşmeyeceğine ilişkin bir soruyu şöyle yanıtladı: “Şu anda böyle bir temas söz konusu değil... Uzun zamandır zaten Putin ve Rus yetkililer, Esad ile Cumhurbaşkanımızı görüştürmek istediler. Cumhurbaşkanımız ise istihbaratların görüşmesinin faydalı olacağını söylemişlerdi.” Çavuşoğlu Belgrad'da yapılan Bağlantısızlar Toplantısı'nda da Suriye'nin tek çıkar yolunun siyasi uzlaşısı olduğunu, kim olursa olsun teröristlerin temizlenmesi gerektiğini, ayrıca ılımlı muhalifler ile rejim arasında barışın sağlanması gerektiğini, Türkiye olarak bu durumda rejime destek olabileceklerini Suriyeli mevkidaşına ilettiğini ifade etti. Zaten 19 Temmuz'da Tahran'da düzenlenen Türkiye-Rusya-İran üçlü zirvesinin ortak bildirisinde, yine Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın 5 Ağustos'ta Soçi'de Putin ile yaptığı görüşmenin sonuç bildirisinde ve geçmişte yapılan daha pek çok açıklamada da Suriye'nin toprak bütünlüğünün korunması, tüm terör örgütleri ile mücadele edilmesi ve siyasi çözüm konuları vurgulanmıştı. Geçmişte istihbarat düzeyinde, şu anda dışişleri düzeyinde yürütülen görüşmelerin yakın gelecekte Erdoğan ile Esed arasında doğrudan görüşmeye doğru evrilmesi gündemde. Bütün bunlar, on yılı aşkın bir süredir süregelen Suriye devriminin gömülmesi ve kendi halkından milyonlarca insanı yerinden eden, katleden, vahşice zulmeden Esed rejimine meşruiyet ve egemenlik kazandırılması anlamına gelmektedir. Bu üç ülkenin tüm bu süreç boyunca üstlendiği roller ve elde ettikleri kazanımlar zaten bunun apaçık göstergesidir. Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu dün yaptığı basın toplantısında bu meşum niyeti şöyle ifşa ediyordu: “Suriye'nin bölünmesini engellemek için Suriye'de güçlü bir yönetimin olması lazım. Topraklarının her köşesine hâkim olabilecek irade ancak birlik beraberlikle olur.”

Amerika'nın beslediği, büyüttüğü ve ölmek üzereyken hortlattığı Suriye rejimini ayakta tutmak için başta Astana üçlüsü olmak üzere, bölge ülkelerinin açıkça rol oynadığı malumdur. Türkiye'nin, aç kurtlar sofrasındaki rolü ise Ensar-Muhacir söylemi üzerinden güya mültecilere kucak açıp sempati toplamak suretiyle muhalif gruplara sızıp kontrollerini ele geçirmek, gözlem noktaları adı altında onları rejime karşı savaşmaktan uzaklaştırmak, PKK ile mücadele bahanesi altında muhalif grupları yanına çağırıp savunmasız bıraktıkları Halep gibi bölgeleri rejime teslim etmelerini sağlamak, hatta Idlib'te bitap düşmüş halkın başına musallat olmalarına göz yummak, nihayetinde yüzbinlerce insanın canı, kanı ve ahı pahasına otel lobilerinde ve toplantı salonlarında rejimle masaya oturmalarını temin edip mücrim rejimin bekasını sürdürmekten öte bir şey değildir.

Maalesef, özellikle son dönemde siyasi çıkarlar ve ekonomik beklentiler uğrunda eşine az rastlanır bir zafiyet ve acziyet yaşayan Türk hükümeti, Dera'da işkence ile öldürülen çocukların, Humus'ta şebbihalar tarafından doğranarak katledilen bebeklerin, Şam'da infaz çukurlarına gömülen sivillerin, iffetlerine saldırılan kadınların, zindanlarda işkence altında katledilenlerin, kimyasal bombalarla çırpınarak can veren yavruların, harabeye çevrilen şehirlerin, topraklarından sürülen muhacirlerin ve hayatları topyekûn yok edilen bir halkın düşmanı olan böylesi bir rejim ile güya normalleşip Suriye halkını barıştırmak gibi bir hezeyan içindedir. Muhakkak ki bu, tarihte nice örnekleri sabit olan tehlikeli bir oyun ve alçaltıcı bir komlodur. Failleri asla iflah olmamıştır, olmayacaktır. Akıl, iman ve izan sahiplerine düşen hem bu dünyadaki feci neticelerin hem de ahiretteki elim akıbetin bilincinde olarak hareket etmektir, zira Allah her şeyden haberdardır.

“Sakın Allah'ı zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma! Ancak, Allah onları (cezalandırmayı), korkudan gözlerin dışarı fırlayacağı bir güne erteliyor.” [İbrâhim 42]